

Ei Ju - mal neid või jät - ta, kes Tal - le loo - da - vad,
kõik vi - ha, vaen ja hä - da neil õn - neks tu - le - vad!

Ta kait - seb o - ma rah - vast, neid vii - maks ü - len - dab, et

nei - le ka - su kõi - gest küll siin ja tae - vas saab.

2. Sest tahan appi hüüda
ma oma Jumalat,
Ta poole kindlalt hoida,
kui hädad vaevavad,
ning paluda ka Teda,
et annaks kannatust;
Ta vaigistab mu häda
ja pöörab ahastust.

3. Ma olen omaks võtnud
Ta kõigest südamest;
sest Ta on elu jätnud
mu vaese põrmu eest,
et päästetud ma saaksin
süüst, piinast igavest.
Kust maa pealt leida võiksin
ma nii suurt armastust?

4. Mu kohus on Sind kiita
nii suure armu eest,
end Sinu omaks heita
siitsaadik südamest.
Mis m'uga võtad ette,
nii olen rahul ma,
ma annan kõik Su kätte:
tee, kuidas tunned Sa!

*Viis: "Kein hat Gott uns verlassen"
Sõnad: Burkhard Grossmann, +1637.
Tõlge: Friedrich Hasselblatt, 1815-1870.*